

บทที่ ๔

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะการตัดสินใจเลือกในสภาพการเสี่ยงของเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียนว่ามีลักษณะแตกต่างกันในด้านประเภทของเด็ก เพศ และโอกาสในการเลือกเล่นหรือไม่ อย่างไร

ผลการวิจัยอภิปรายได้ดังนี้

๑. การตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงของเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียน

จากการทดสอบความมีนัยสำคัญเกี่ยวกับความแตกต่างของคะแนนความเสี่ยงของเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียน ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ ๑

ผลการวิจัยครั้งนี้จึงสนับสนุนสมมติฐานที่ว่า การตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงของเด็กสถานพินิจฯ แตกต่างจากเด็กนักเรียน และจากกราฟเส้นรูปที่ ๓ กับกราฟแท่งรูปที่ ๔ แสดงว่าเด็กสถานพินิจฯ มีการตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงสูงกว่าเด็กนักเรียน

จากผลการศึกษาของ เดวิด แมคเคลแลนด^{๖๐} (David Mc. Clelland, 1966) พบว่าผู้ที่มีความสนใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเสี่ยงกลาง ๆ แต่ผู้ที่มีความสนใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมักจะเสี่ยงสูงหรือต่ำกว่าความเป็นจริง นอกจากนี้ทุต^{๖๑} (Tutt, 1971)

⁶⁰David Mc. Clelland, loc. cit.

⁶¹B.D. Jamieson, loc, cit,

พบว่าเด็กกระทำผิดมีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ค่า ดังนั้นจึงอนุมาน ใ้ว่าการตัดสินใจของเด็กอาจเนื่องมาจากเด็กสถานพินิจฯ มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ค่าเป็นผลทำให้การเสี่ยงสูงหรือต่ำกว่าความเป็นจริง

๒. โอกาสในการเสี่ยงแต่ละครั้ง

จากผลการทดสอบความมีนัยสำคัญเกี่ยวกับโอกาสในการเสี่ยงของเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียน ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ($F = 3.42$)

ผลการวิจัยครั้งนี้จึงสนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ ๒ ที่ว่าโอกาสในการเสี่ยงมีผลต่อการตัดสินใจเสี่ยงของเด็กสถานพินิจฯ และเด็กนักเรียน ดังกราฟแท่งรูปที่ ๕

จากกราฟเส้นรูปที่ ๓ จะเห็นว่า กลุ่มที่มีโอกาสเลือกเล่นหนึ่งครั้งของเด็กสถานพินิจฯ เสี่ยงสูงกว่าเด็กนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ ๒.๑ แต่สำหรับกลุ่มที่มีโอกาสเลือกเล่น ๔ ครั้ง และ ๘ ครั้ง มีคะแนนความเสี่ยงใกล้เคียงกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ ๒.๒ และ ๒.๓

จากผลการศึกษาของ โคแกนและวอลลาซ (Kogan and wallach, 1967) พบว่าในการศึกษาการเลือกเล่นเกมทายเลขในสภาพการพนันที่มีโอกาสเล่นซ้ำได้ ผู้ที่มีใจการเลือกเล่นครั้งเดียวยอมจะเสี่ยงสูงกว่าผู้ที่มีโอกาสเล่นได้หลายครั้ง แต่จากการพิจารณากราฟแท่งรูปที่ ๕ ผลปรากฏว่า คะแนนความเสี่ยงเฉลี่ยของกลุ่มที่มีโอกาสเลือกเล่นได้ครั้งเดียวมีคะแนนความเสี่ยง = ๒.๓๓ กลุ่มที่มีโอกาสเลือกเล่นได้ ๔ ครั้งมีคะแนนความเสี่ยง = ๒.๕๐ และกลุ่มที่มีโอกาสเลือกเล่นได้ ๘ ครั้ง มีคะแนนความเสี่ยง = ๒.๖๔ ซึ่งเพิ่มขึ้นตามลำดับ

⁶²Kogan and wallach, "loc.cit."

แต่ถ้าพิจารณาจากกราฟเส้นรูปที่ ๓ จะเห็นได้ว่า ลักษณะการตัดสินใจ
เสียงของเด็กสถานพินิจฯ เป็นไปตามผลการวิจัยของโคแกนและวอลลาซ คัง
กล่าวแล้วข้างต้น แต่ลักษณะการตัดสินใจเสียงของนักเรียนไม่เป็นที่ไปตามผลการวิจัย
ของโคแกนและวอลลาซ กล่าวคือเด็กนักเรียนกลุ่มที่มีโอกาสเลือกเล่นครั้งเดียว
จะเสียงต่ำกว่าเด็กนักเรียนกลุ่มที่มีโอกาสเลือกเล่นได้ ๔ ครั้ง และ ๘ ครั้ง
ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการมีโอกาสดังกล่าวเพียง ๑ ครั้งของเด็กสถานพินิจฯ และ
เด็กนักเรียนแตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัยโอกาสในการเสียงแต่ละครั้ง ปรากฏว่าสนับสนุนสมมุติ
ฐานข้อ ๒ ผลของการมีโอกาสดังกล่าวทำให้เด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียน
มีการตัดสินใจเสียงต่างกัน

๓. คะแนนความเสียงในการตัดสินใจเลือกของเด็กชายและเด็กหญิง
ในสถานพินิจฯ และเด็กนักเรียนชายหญิง

ผลการทดสอบความมีนัยสำคัญเกี่ยวกับคะแนนความเสียงของเด็กชายหญิง
ในสถานพินิจฯ และเด็กนักเรียน ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยครั้งนี้จึงไม่สนับสนุนสมมุติฐานข้อที่ ๓ ที่ว่า การตัดสินใจใน
สภาพการเสียงของเด็กชายและเด็กหญิงทั้งในสถานพินิจฯ และในโรงเรียนแตก
ต่างกัน

จากผลการศึกษาของ ไทเฟลและคณะ^{๖๓} (Tajfel et al, 1964)
และนีออน พิญประคิษฐ์ (๒๕๑๖) พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการเสียงไม่
แตกต่างกัน

⁶³B.D. Jamieson, loc, cit,

ผลการวิจัยครั้งนี้จึงสนับสนุนผลของการศึกษาของไทเฟลล์และคณะกับ
นีออน พินประคิษฐ์

ผู้วิจัยได้ศึกษาปฏิกริยารวมระหว่างโอกาสในการเสี่ยงกับเพศ ปรากฏ
ว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าโอกาสในการเสี่ยง
กับเพศของเด็กมีผลทำให้การตัดสินใจเสี่ยงของเด็กแตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัยคะแนนความเสี่ยงในการตัดสินใจของเด็กชายและ
เด็กหญิง ความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มเด็กสถานพินิจฯไม่
แตกต่างจากความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มเด็กนักเรียน
และโอกาสในการเลือกเล่นกับเพศของเด็กมีผลทำให้การตัดสินใจเสี่ยงของเด็ก
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาผลของลำดับครั้งที่เลือกเล่น ๔ ครั้งและ
๘ ครั้ง คังตารางที่ ๑๐ ตารางที่ ๑๓ และรูปที่ ๘ ปรากฏว่าลักษณะการเสี่ยงของ
เด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียนที่มีโอกาสเลือกเล่น ๔ ครั้ง แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ($F = 4.77$) แต่ไม่มีโอกาสเลือกเล่น ๘ ครั้ง การ
เสี่ยงแต่ละครั้งของเด็กสถานพินิจฯ และเด็กนักเรียนไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่าการตัดสินใจเสี่ยงของเด็กสถานพินิจฯ
ที่มีโอกาสเลือกเล่น ๔ ครั้ง จะมีการเสี่ยงเพิ่มขึ้นโดยลำดับ ซึ่งตรงกับผลการ
ศึกษาของ นีออน พินประคิษฐ์ ที่พบว่าเมื่อมีการเลือกระหว่าง ๒ - ๔ ครั้ง
คะแนนความเสี่ยงในแต่ละครั้งจะแตกต่างกันในลักษณะที่เพิ่มขึ้นโดยลำดับ ใน
ทำนองเดียวกับลักษณะความเสี่ยงในการเลือกแต่ละครั้งไม่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นไป
ตามผลของการวิจัยของ นีออน พินประคิษฐ์^{๖๔} ที่ว่า เมื่อมีการเลือกมากกว่า

^{๖๔}นีออน พินประคิษฐ์, เรื่องเดียวกัน, หน้า ๓๐

๔ ครั้งขึ้นไปความเสี่ยงในการเลือกแต่ละครั้งไม่แตกต่างกัน

๕. อิทธิพลของการทายผิดกับการเลือกทายครั้งต่อไป

การเปรียบเทียบความน่าจะเป็นของการเลือกทายครั้งต่อไปไม่ว่าจะทายถูกหรือทายผิดกับความน่าจะเป็นของการเลือกทายครั้งต่อไปเมื่อทายผิดเฉพาะกลุ่มที่มีจำนวนการเลือก ๔ ครั้ง ปรากฏว่ามีค่าใกล้เคียงกันดังผลจากรูปที่ ๕ แผนกราฟที่แสดงค่าทั้งสองทับกันเกือบสนิท จึงอาจกล่าวได้ว่าการทายผิดไม่ทำให้เกิดการเรียนรู้ในลักษณะที่มีผลต่อการเลือกทายครั้งต่อไป เพราะไม่ว่าจะทายผิดหรือทายถูกก็ยังคงเลือกเล่นเกมทายเลขแบบนั้นเป็นครั้งต่อไป ในจำนวนใกล้เคียงกับจำนวนการเลือกทายแบบนั้น ๆ เป็นครั้งต่อไปเมื่อทายผิด

จากผลการวิจัยครั้งนี้ น่าจะกล่าวได้ว่าการทายผิดไม่มีอิทธิพลต่อการเลือกครั้งต่อไป ในลักษณะของการเลือกครั้งที่ ๑ ไปครั้งที่ ๒ จากการเลือกครั้งที่ ๒ ไปครั้งที่ ๓ เป็นต้น และผลการวิจัยครั้งนี้ตรงกับผลการวิจัยของกรีนเบอร์เกอร์และไวเนอร์^{๖๕} (Greenberg and Weiner, 1966) ที่ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่าการได้รับผลได้จากการเลือกในครั้งแรก จะมีผลต่อการเลือกทายครั้งต่อไปหรือไม่ในการเลือกเล่นการพนัน ผลการวิจัยสรุปได้ว่าการเลือกเล่นในชุดต่อไปเป็นอิสระจากการได้รับผลได้หรือผลเสียในการชุดก่อน ซึ่งตรงกับการวิจัยของสโลวิก ลิชเตนสไตน์และเอดเวิร์ด^{๖๖} (Slovic, Lichtenstein and Edwards, 1965) ที่ได้ขอสรุปว่าการได้หรือเสียในการเล่นครั้งก่อนไม่มีผล

⁶⁵M.G. Greenberg & B. Weiner, "Effects of Reinforcement History Upon Risk - taking Behavior, " Journal of Experimental Psychology, 71(1966) 587 - 592.

⁶⁶P. Slovic, & Lichtenstein, and W. Edwards "Boredom Induced Changes in Preferences Among Bets" American Journal Psychology, 78 (1955) 208 - 217.

ต่อการเลือกเล่นในครั้งต่อไป และการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนการวิจัยของนีออน พิงประคิษฐ์^{๒๒} (๒๕๑๖) ที่ว่าการทายผิดไม่มีอิทธิพลต่อการเลือกทายครั้งต่อไป

จากการพิจารณาอิทธิพลของการทายผิดและทายถูกที่มีต่อการเลือกทายครั้งต่อไปของเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียนจากเส้นกราฟของรูปที่ ๕ เส้นกราฟของการเลือกทายแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะทายถูกหรือผิดของแบบที่ ๑ และแบบที่ ๓ ทั้งเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียนไม่แตกต่างกัน แต่ในแบบที่ ๒ เด็กสถานพินิจฯ เมื่อเลือกแทงไม่ว่าจะถูกหรือผิดแล้วยังคงเลือกซ้ำแบบเดิมอยู่ เช่น แทงแบบที่ ๒ แล้วยังคงแทงแบบที่ ๒ ซ้ำ แต่สำหรับเด็กนักเรียนถาแทงแบบที่ ๒ ผิดแล้วไม่แทงซ้ำแบบเดิม แต่จะเลือกอื่น ๆ แทน ๆ กัน สำหรับแบบที่ ๔ ลักษณะการทายของเด็กสถานพินิจฯ ถาแทงแบบที่ ๓ ผิดจะกระโดดไปแทงแบบที่ ๔ แต่เด็กนักเรียนเมื่อทายแบบที่ ๓ ผิดจะกระโดดไปแทงแบบที่ ๔ แต่ยังมีจำนวนผู้แทงแบบที่ ๔ น้อยกว่ากลุ่มเด็กสถานพินิจฯ

สรุปผลการวิจัยเพื่อให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงขอนำผลมาสรุปเป็นข้อดังนี้

๑. การตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงของเด็กสถานพินิจฯ และเด็กนักเรียนแตกต่างกัน
๒. โอกาสในการเลือกเล่นมีผลต่อการตัดสินใจในสภาพการเสี่ยงของเด็กสถานพินิจฯ และเด็กนักเรียน

^{๒๒}นีออน พิงประคิษฐ์ ; เรื่องเดิม.

๓. ทั้งเพศชายและเพศหญิงของเด็กสถานพินิจฯ และเด็กนักเรียน มีความเสี่ยงไม่แตกต่างกัน

๔. ความเสี่ยงในการเลือกแต่ละครั้งของกลุ่มที่เลือก ๔ ครั้ง สำหรับเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียนมีความแตกต่างกัน

๕. ความเสี่ยงในการเลือกแต่ละครั้งของกลุ่มที่มีโอกาสเล่นได้ ๔ ครั้ง สำหรับเด็กสถานพินิจฯ กับเด็กนักเรียน ไม่มีความแตกต่างกัน

๖. การทนายคดีหรือทนายถูกไม่มีผลต่อการเลือกทนายครั้งต่อไป

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย